

Sygn. akt XI Ka 1263/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SSO Sławomir Kaczor

Sędziowie: SO Elżbieta Daniluk

SO Magdalena Kurczewska-Śmiech – spr.

Protokolant: sekr. sąd. Daniel Dobosz

przy udziale prokuratora Małgorzaty Kwaśnickiej

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2015r.

sprawy E. S.

oskarżonej z art. 288 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 2 października 2014r. sygn. akt II K 147/14

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonej E. S. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Łukowie do ponownego rozpoznania.

XI Ka 1263/14

UZASADNIENIE

E. S. została oskarżona o to, że w dniu 09 października 2013 roku w miejscowości T., woj. (...) nieustalonym przedmiotem umyślnie wybiła przednią szybę w ciągniku marki A. nr rej. (...) powodując tym straty w wysokości 922 zł na szkodę K. S. (1) to jest o czyn z art. 288 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 2 października 2014 roku Sąd Rejonowy w Łukowie uniewinnił ją od dokonania zarzuconego jej czynu; kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył prokurator zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonej.

Zarzucił obrazę przepisów prawa procesowego art. 4, 424 § 1 pkt 1 kpk, przez uwzględnienie wbrew dyspozycji art. 4 kpk jedynie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonej wynikających z jej wyjaśnień oraz z zeznań świadka M. S. oraz pominięcie okoliczności przemawiających na jej niekorzyść wynikających z zeznań oskarżyciela posiłkowego K. S. (1) oraz świadków C. S. J. P. (1), T. Z. i J. P. (2) oraz zaniechaniu wbrew dyspozycji art. 424 § 1 pkt 1 kpk, wskazania w pisemnych motywach wyroku, jakie fakty sąd uznał za udowodnione, na jakich się w tej mierze oparł dowodach, w szczególności które z zeznań świadków przeprowadzonych w sprawie sąd uznał za spójne, logiczne i konsekwentne a przez to wiarygodne a które nie i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych w postaci zeznań świadków, których

treść była odmienna, co skutkowało niewłaściwą oceną tych dowodów a przez to miało wpływ na treść orzeczenia i skutkowało niezasadnym uniewinnieniem oskarżonej M. S. od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Łukowie do ponownego rozpoznania.

Zaskarżył go również pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego K. S. (1) na niekorzyść oskarżonej. Zarzucił:

1. Obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, mianowicie:

a) art. 7 kpk i 424 § 1 kpk polegającą na:

- nie odniesieniu się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do istotnych kwestii mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy – a mianowicie okoliczności, iż świadek C. S. widziała jak oskarżona zbliżyła się do ciągnika w którym była jeszcze nierozbita szyba a następnie usłyszała huk stłuczonej szyby
- niedokonanie kompleksowej oceny zeznań świadków C. S., K. S. (1)
- oparcie ustaleń jedynie na części zeznań świadków C. S. i K. S. (1) do wyjaśnienia powodów odmówienia wiarygodności i mocy dowodowej tym środkiem dowodowym w pozostałej części odnoszącej się do okoliczności, wybicia szyby w ciągniku rolniczym przez oskarżoną E. S.,
- poprzez zaniechanie wskazania w treści uzasadnienia powodów dla których Sąd I instancji obdarzył walorem wiarygodności wyjaśnienia oskarżonej E. S. i świadka M. S.,
- dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób wybiórczy niezgodnie z dyrektywami sądowej oceny dowodów;

co w konsekwencji uniemożliwia kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku.

- Art. 4 kpk oraz art. 7 kpk poprzez orzeczenie z naruszeniem zasad obiektywizmu oraz poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania polegające na tym, że Sąd I instancji uznał, iż twierdzenia K. S. (1) oraz C. S. jakoby wybicia szyby miała dokonać oskarżona trzeba uznać jedynie za złośliwe pomówienie męża skłóconego z żoną w sytuacji gdy korzystanie z ochrony prawnej w świetle doświadczenie życiowego nie może być poczytane jako złośliwe pomówienie.

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia, mianowicie:

- poprzez ustalenie niezgodne z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, że brak jest dowodów świadczących o tym, że oskarżona E. S. popełniła zarzucany jej akt oskarżenia czyn, które to okoliczności znajdują potwierdzenia w zeznaniach pokrzywdzonego i świadka C. S.

Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacje prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego są zasadne. Argumenty w nich podnoszone sprowadzają się do zakwestionowania dokonanej przez sąd oceny dowodów a poprzez to poczynienie błędnych ustaleń faktycznych w sprawie, skutkujących uniewinnieniem oskarżonej od dokonania zarzucanego jej czynu. Stąd też sąd omówi ich zasadność łącznie, odnoszą się one bowiem do tych samych uchybień popełnionych przez sąd rejonowy.

Wskazać należy, że choć prokurator zarzucił naruszenie art. 4 kpk, z treści środka odwoławczego wynika, że postawił zarzut naruszenia art. 7 kpk dotyczący wadliwej oceny dowodów. Tożsamy zatem z zarzutem stawianym przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Norma art. 4 kpk jest normą o charakterze ogólnym, a prokurator nie wykazał i nie przytoczył argumentów dotyczących tego aby sąd I instancji orzekał z naruszeniem zasady obiektywizmu. Zauważyć należy w tym miejscu, że zarzut obraży przepisu art. 4 kpk statuujący ogólną zasadę procesową, nie może sam przez się stanowić podstawy apelacji. Przedmiotem uchybień zarzuconych w środku odwoławczym mogą bowiem być tylko konkretne normy nakazujące lub zakazujące dokonywania określonych czynności w określonej sytuacji procesowej (por. wyrok SA w Lublinie z dnia 23 czerwca 2004 r II AKA 140/04, LEX nr 145869).

Na wstępie wskazać należy, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego (por. wyrok SN z dnia 9.11.1990 r (...) 149/90, LEX nr 20454) przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk jeśli tylko:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy;
- stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego;
- jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego a nadto zostało wyczerpująco o logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Słusznie podnoszą skarżący, że ocena dowodów przeprowadzona przez sąd rejonowy nie spełnia wskazanych wyżej wymogów i nie może zatem pozostawać pod ochroną art. 7 kpk. Konstatacja sądu I instancji, że dowód z zeznań pokrzywdzonego oraz zeznania C. S. jakoby wybicia szyb miała dokonać oskarżona jest tylko złośliwym pomówieniem męża i negatywnie nastawionej do niej teściowej jest arbitralną oceną, nie uzasadnioną w żaden sposób oraz sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Niewątpliwie wynikającą też z braku właściwej analizy zeznań J. P. (1), T. Z. i J. P. (2), co słusznie podnosi prokurator i pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego. Jeśli bowiem zważy się na fakt, że nie ma bezpośredniego dowodu na to, że to oskarżona wybiła szybę w ciągniku, to zasadnym i celowym jest przeanalizowanie dowodów pośrednich i wyciągnięcie wniosków w oparciu o kompleksową analizę materiału dowodowego. Tego sąd rejonowy nie uczynił, co zasadnie podnoszą skarżący.

Stwierdzenie sądu, że zeznania J. P. (1), T. Z. i J. P. (2) nic do sprawy nie wnoszą, jest błędną oceną tych dowodów, co zasadnie kwestionuje prokurator. Posiadali oni bowiem informacje dotyczące tego, że w czasie kiedy mieli styczność z ciągnikiem będącym własnością pokrzywdzonego, szybka nie była wybita. Nie doszło do tego szczególnie w czasie prac prowadzonych u J. P. (2), na co wskazywała oskarżona (k. 30v) jako na informację uzyskaną od J. P. (1). Analiza zatem tych dowodów wskazuje na to, że szybka nie była wybita w czasie prac polowych. Jest to okoliczność istotna, z uwagi na fakt, iż przesądza o tym, że do wybicia szyby doszło w czasie, kiedy ciągnik znajdował się na podwórku u pokrzywdzonego.

Rolą sądu, przy prawidłowej ocenie dowodów wskazanych wyżej, było ustalenie kto zniszczył szybę w ciągniku należącym do oskarżonego poprzez analizę zeznań osób pozostających w dniu zajścia na podwórku K. S. (1). Także ocenę tego, która z tych osób miała motyw aby uszkodzić mienie należące do K. S. (1). Brak kompleksowej oceny zeznań pokrzywdzonego w odniesieniu do tego, co podał M. W. (1) nosi znamię wybiórczości, na co wskazał pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego w apelacji. Przeciwnie świadek ten opisał, że kiedy poinformował pokrzywdzonego, że ma zbitą szybę ten był zdziwiony, jego reakcja była taka, że wsiadł na rower i pojechał za żoną. Zestawienie zatem tych zeznań z twierdzeniami pokrzywdzonego, że po tym jak od syna dowiedział się, że to żona wybiła szybę pojechał za nią na przystanek wskazuje na osobę, która dokonała zniszczenia mienia. Logicznym bowiem jest, że nie był to M. W. (1), skoro poinformował pokrzywdzonego o uszkodzeniu mienia. Także opisywana przez oskarżonego reakcja K. S. wskazuje, iż był on zaskoczony słuczeniem szyby. Sąd Rejonowy nie przeanalizował tych okoliczności, ocenę zeznań M. W. sprowadzając jedynie do twierdzenia, że nie widział on kto wybił szybę. Jak wcześniej wskazano właściwa ocena zeznań tego świadka powinna zawierać analizę wszystkich okoliczności, o których mówił, był bowiem

osobą obcą, nie zainteresowaną w rozstrzygnięciu sprawy. Dowód ten powinien stanowić punkt odniesienia do oceny zeznań K. S. oraz C. S., które sąd zdyskwalifikował bez właściwego uzasadnienia swojego stanowiska. Rację mają tym samym skarżący, że sąd I instancji wadliwie sporządził uzasadnienie w sprawie i nie spełnia ono wymogów art. 424 par. 1 kpk. Sąd bowiem przytoczył zeznania świadków, nie dokonując praktycznie ich oceny oraz odniesienia do innych dowodów. Uzasadnienie nie zawiera żadnej analizy ani rozważań dotyczących wiarygodności poszczególnych dowodów. Implikacja logiczna, że zeznania K. S. (1) są pomówieniem, nie znajduje oparcia w ocenie materiału dowodowego i nie może zostać zaaprobowana przez sąd kontrolujący prawidłowość orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze i stwierdzając zasadność podniesionych zarzutów odwoławczych wyrok należało uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Łukowie.

Przy ponownym rozpoznaniu Sąd Rejonowy od nowa przeprowadzi postępowanie dowodowe. Odbierze od oskarżonej wyjaśnienia, o ile nie skorzysta ona z prawa do milczenia. Przesłucha świadków na wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Zgromadzony materiał dowodowy Sąd orzekający oceni we wzajemnym powiązaniu, uwzględniając wymogi art. 7 kpk. Dokona rekonstrukcji zdarzenia będącego przedmiotem osądu. Uznane za udowodnione zachowanie oskarżonej właściwie oceni pod względem prawnym, co przy ewentualnym przyjęciu realizacji znamion czynu zabronionego znajdzie swoje odzwierciedlenie w jego prawidłowym opisie i kwalifikacji prawnej. Dokona oceny stopnia szkodliwości społecznej czynu, stopnia zawinienia i na tej podstawie wyda rozstrzygnięcie w sprawie. Swoje stanowisko w razie potrzeby uzasadni zgodnie z wymogami art. 424 par. 1 kpk. Mając na względzie zaprezentowaną motywację Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 par. 2 kpk orzekł jak w wyroku.

S. Kaczor E. Daniluk M. Kurczewska-Śmiech